

Ware Liefde.

(Nouvelle).

De dansavond, die op het bruiloftsmaal volgde, liep ten einde. Marius Fournier naderde de bruid, die daar glimlachend, in haar wit trouwkleed stond.

— Vaarwel, mijn kind ! zeide hij, met door onderdrukte aandoening samengetrokken gelaat.

— Wat, vader, gaat gij al heen ? vroeg het jonge vrouwtje met een blik van groote teederheid. Wacht nog een weinig !

— Neen, houd niet aan, ik voel mij door en door vermoeid...

En droevig glimlachend voegde hij er aan toe : «Ik ben niet jong meer !»

Marius verliet de restauratie op den Boulevard, na van de jonggehuwden afscheid genomen te hebben, en nam te voet den weg van Montrouge. De schouwburgen gingen uit. De beweging liet hem onverschillig; de handen diep in de zakken van zijn overjas, het hoofd gebogen, liet hij zijn gedachten afdwalen en beheerschen door zijn herinneringen.

Marius Fournier, bezitter van een bescheiden vermogen, woonde in een klein huisje, door een tuin omringd, als een kalm, eenzellig mensch. Vroeg weduwnaar, had hij er nooit aan gedacht te hertrouwen, daar hij den eersten keer niet zulke aangename ervaringen had opgedaan. Een vrouw uit de buurt deed 's morgens het huiswerk, en kwam den geheelen dag niet terug. Hij at in de restauratie, maakte daarna in een koffiehuis met eenige kennissen uit de buurt zijn partijtje kaart, en overigens zat hij thuis.

Eens op een Novemberavond, toen hij het hek van zijn tuin dichtsloot, werd zijn aandacht getrokken door een vrouwelijke gestalte, die op een nabijzijnde bank meer neerviel dan zich neerzette. Het was een jong meisje van ongeveer twintig jaar, van een beschaafd uiterlijk in weerwil van haar armoedige kleeding. Zij scheen uitgeput van vermoeienis en de tranen liepen haar langs het gelaat. Marius ging bij haar. Zij antwoordde ontwijkend op zijn eerste welwillende ondervraging.

— Maar ge kunt toch niet hier blijven, blootgesteld aan dit slechte weer! verklaarde Marius.

Zonder veel moeite — het arme schepsel was niet in staat ernstig weerstand te bieden — voerde hij het jonge meisje met zich mede in huis; dàar, aan den haard gezeten, vertelde zij haar treurige geschiedenis.

Cecile Mariel was met haar moeder naar Parijs gekomen, die de weduwe was van een kapitein der infanterie, die vóór zijn pensioneerings stierf. Haar doel was, het verkrijgen van een tabaksbureau te bespoedigen, hetgeen haar reeds lang was beloofd, en waarop al haar hoop gevestigd was. De laatste meubelen, de laatste sieraden waren aan de reis ten offer gebracht. Plotseling stierf de weduwe, en haar dochter bleef zonder middelen van bestaan in dat onmetelijke Parijs, waar zij niemand kende.

Zoo goed en kwaad als het ging, leefde Cecile van het weinige geld, dat zich nog in haar beursje bevond; maar dien morgen had de eigenares van het hotel haar aangekondigd, dat zij, het huis verlaten moest. Den geheelen dag had zij op goed geluk door de groote stad gedooeld, zonder te eten of te rusten, en toen de nacht aanbrak, had haar arm gepijnigd gemoed haar naar het kerkhof gevoerd, waar haar moeder den eeuwigen slaap sliep.

Marius zag haar aan, tot in het diepst van zijn ziel bewogen.

— Hebt ge dan geen kennissen of familie, die u te hulp komen? vroeg hij eindelijk.

— Niemand! antwoordde zij, ontmoedigd... De oude kenissen van mijn vader zijn zoo ver weg.

— Nu dan, mijn kind, reken op mij als uw steun! Maar eerst wat opknappen, dan zullen wij verder zien.

Hij verzamelde inderhaast een eenvoudig maal, maar Cecile kon niets nuttigen. Zij rilde steeds meer en heviger, sloot eindelijk van vermoeienis de oogen en sliep in.

— Dat mag niet, dacht Marius... wanneer zij in die natte kleeren blijft, kan zij een longontsteking oploopen...

Hij wikkelde haar in een grooten mantel, stookte het vuur aan, en nam haar nu goed op. Zij was ongeveer twintig jaar, vrij groot, schoon.

Plotseling ontsnapte een gesteun aan de lippen van het ongelukkige kind. Zij was rood; de ademhaling werd hijgend. Een hevige koorts zette op.

— Dat is juist wat ik vreesde! riep Marius uit, die snel naar een dokter liep.

— Ik zal u een oppaster zenden binnen een half uur, zeide deze, na de jonge zieke onderzocht te hebben; zij zal haar te bed brengen, en morgen zal een ziekenrijtuig van het gasthuis haar komen afhalen; het geval komt mij zeer ernstig voor.

— Het gasthuis!... het gasthuis!... dacht Marius Fournier den geheelen nacht. Wat een ellende voor die arme, die al zooveel heeft moeten doormaken!...

Den ganschen nacht peinsde hij daarover, en toen den volgenden dag het rijtuig van het gasthuis voorkwam, dat de dokter gestuurd had, zond hij het kortweg terug.

Weken en maanden gingen voorbij, voordat men kon zeggen, dat Cecile buiten gevaar was; den dag, dat de dokter Marius zeide : « Nu sta ik voor alles in », voelde hij een onbeschrijfelijke vreugde.

De jeugd hernam geheel haar rechten. Oogen van twintig jaar kunnen niet altijd weenen. Cecile is steeds in de weer en brengt in huis een geheel ommekeer tot stand. Wanneer de herinneringen aan haar moeder soms het gezang op haar lippen deed verstommen, dan vervult haar een zoete verteedering, want indien de zalige doode haar ziet, dan moet zij gelukkig zijn in haar kind ! De wanorde, die steeds heerscht in de omgeving van den alleenlevenden man, heeft opgehouden; de huishouding van Marius Fournier is bijna elegant geworden.

Cecile, op en top vrouw, heeft een aangeboren smaak voor alles wat eenvoudig en sierlijk is, en Marius, onder de bekoring, lacht zijn kleine fee steeds toe. Hij eet weer tehuis; de kaartpartijtjes zijn vervangen door onverpoosd babbelen. Hij leeft weer op, geheel verjongd, in de atmosfeer van zachtheid en bekoorlijkheid; hij voelt zich gelukkig, werkelijk gelukkig — zoo gelukkig, dat hij in het geheel niet bemerkt hoe de tijd heenvliedt.

En de tijd heeft niet stil gestaan ! Cecile is opeens triestig geworden; zij eet nauwelijks, haar vroolijke uitvallen hoort men niet meer; Marius verwondert zich er over.

— Ik denk er over na, zei zij eindelijk, in antwoord op zijn dringende vragen, dat het tijd wordt, dat ik heen ga...

Maar zij vervolgde niet, toen zij haar weldoener de wenkbrauwen zag fronsen :

— O, twijfel niet aan mijn genegenheid ! zegt zij levendig; geloof mij, ik ben geen ondankbare !... Ik houd veel van u, die zoo goed is !...

Er heerschte een oogenblik stilte; toen hervatte Cecile : « Ik moet zoeken mijn brood te verdienen... Dit is mijn plicht... Mijn waardigheid gebiedt dit... Het moet... »

— Ge zijt geen ondankbare ? vroeg Marius. Bewijs het mij dan.

— Hoe zoo ?

— Door mij niet van verveling te doen omkomen in mijn eenzaamheid!... Ik ben misschien een egoïst, het is mogelijk, maar wat wilt ge?... Ik ben thans aan u gewend... en wanneer ge mij verlaat, dan zal mijn leven zoo ledig zijn !

Er was zooveel warmte, zooveel oprechtheid in zijn smeeken, dat Cecile zich liet overtuigen en bleef.

Wie kan het geluk van Marius Fournier beschrijven ? Denzelfden avond zegt hem een oude dame, zijn buurvrouw en oude vriendin :

— Weet ge ? Men maakt praatjes in de buurt... O ! Ik voor mij weet

zeer goed dat uw gehechtheid edel is en wat Cecile betreft, dat zij de eer zelve is, en boven alle verdenking verheven... Maar de booze tongen gaan haar gang... Breng deze zoo spoedig mogelijk tot zwijgen door haar te trouwen.

— En ge denkt?... vroeg Marius onthutst.

— Cecile heeft u lief!... en niettegenstaande uw vijftig jaar, ziet ge er nog jong uit.

Hij trouwen met Cecile!... Och kom!... Maar hoe meer hij er over denkt, des te minder buitengewoon vindt hij het... En dan, plotseling zijn hem de oogen geopend!... Hij bemint het jonge meisje... Zeker, hij heeft haar lief, oprecht, innig!

Van toen begon hij zich op te schikken, zijn toilet meer te verzorgen. De dochter van den kapitein is er over verwonderd, en zegt het hem... Zijn vreugde kent geen grenzen en in zijn verrukking, deelt hij haar zijn liefde mede.

Cecile hoort hem bewogen aan, met een bekoorlijken glimlach op de lippen. Zij zegt: « ja » in een opwelling van dankbaarheid en verteedering, en zij heeft oprecht haar hand in die van haar weldoener gelegd.

Zeker, zij houdt van hem!... of gelooft hem lief te hebben!... Is hij niet een toonbeeld van goedheid? van eer?... Dankt zij hem niet het leven?

Haar huwelijk zal in den Herfst voltrokken worden, na het einde van haar rouw. Van nu af is Marius belachelijk en sympathiek tegelijk. Hij heeft het huisje verlaten om een hotel te betrekken in de buurt, en elken namiddag komt hij zijn verloofde het hof maken. De zeldzaamste bloemen, de meest gezochte verrassingen maken de omgeving van het jonge meisje tot een van vreugde en aanbidding.

Maar... waarom verdwijnt de glimlach sedert eenige dagen wanneer Marius het hek achter zich dicht heeft laten vallen?... Waarom worden haar oogen ineens treurig?...

— Waarom?...

De Zomer nadert zijn einde; het lang verbeide oogenblik komt... De zoele avond omhult het huisje met zijn schaduw... De bruidegom treedt den tuin binnen; er schijnt geen licht door het venster van het salon.

— Zou haar iets mankeeren?... denkt hij.

Verontrust loopt hij voort... een stemmengeluid treft zijn oor... Het hart door een wreed vermoeden gefolterd, luistert hij aan het venster... Het is Cecile's stem... Maar de andere? De andere?... Ja, hij herinnert zich! Het is de stem van den zoon der oude dame, zijn buurvrouw, een jong veelbelovend bouwmeester, die het einde van den Zomer bij zijn moeder is komen doorbrengen...

Marius, ontsteld, begrijpt alles... De twee jonge lieden hebben elkaar

gezien, hebben liefde voor elkaar opgevat ! Het feit is daar, logisch en onmeedoogend !...

Wat zeggen zij ?

— Ge zijt wreed ! zegt de stem van Cecile. Ik kan uw vrouw niet worden... ge weet dit !

— Ik weet alleen dat ik dien ouden man haat ! mompelt de jonge man.

— Zwijg Robert ! Wat ge daar zegt is verfoeilijk !

— Ik haat hem, die mijn leven verwoest !

— Hij heeft mij lief... en ik dank hem alles... Ik heb hem mijn woord gegeven... ik zal het houden.

— Maar dat is om het verstand te verliezen !... Wij zijn jong, het leven behoort ons... Ik zal dien man toeroepen dat ik u liefheb, dat ge mij bemint!...

— Ik zal mijn plicht tot het einde vervullen. Robert, als gij dit niet doet, nemint ge mij niet zooals ge zegt !

Marius Fournier verwijdert zich en bereikt zijn kamer in het hotel... Hij waggelt als een beschonkene... Een oude man !... Hij is een oude man !... De waarheid is daar voor hem, in dien spiegel die zijn beeld weerkaatst; de waarheid is voor zijn oogen, in zijn grijze haren, in dit bij de slapen gerimpeld voorhoofd ! Hoe kon hij zich zoo vergeten ?... Arme dwaas !... Hoe kon zij hem ooit werkelijk beminnen ?

Welk een verschrikkelijken nacht bracht hij door !

Wie zou den ongelukkige niet beklaagd hebben ? Maar, trots zijn foltering, heeft hij de verzuchtingen van zijn hart, onderdrukt, en Marius Fournier zal op zijn manier toonen een held te zijn.

Den volgenden dag zeide hij tot het jonge meisje, en zijn stem was een weinig hortend : « Ik heb goed nagedacht, en ik zie dat ik niet voor het huwelijk deug... en dan... vergeef mij... maar ik houd niet van u op de wijze als ik dacht... »

De laatste woorden waren nauwelijks hoorbaar, maar de brave man herwon snel zijn wilskracht, en sterk in zijn vastgenomen besluit, zeide hij :

— Ik geef u het woord terug !

Zeër bewogen, lispelde het jonge meisje :

— Ik begrijp u niet, mijn vriend...

Hij keek haar aan, en den vinger op de lippen leggend :

— Stil ! zeide hij.

En zich tot glimlachen dwingend :

— Noem mij voortaan... vader... wilt ge ?

Het jonge meisje begreep de geheele bewonderenswaardige zelfverloochening, die in deze woorden lag :

— O ! Vader ! wat zijt ge goed ! riep zij uit.

— En nu, zei hij met zijn gullen lach der gelukkige dagen, wat zegt ge er van als wij onze buurvrouw eens te dineeren vroegen ?

Zij liet het hoofd op den schouder van haar weldoener vallen en sloot de oogen om haar vreugde te verbergen, uit vrees hem pijn te doen.

Marius Fournier, de oude rentenier, opent juist het hek van zijn tuin, nadat hij, zooals wij aan het begin van dit verhaal zagen, zijn pleegdochter met haar echtgenoot verlaten heeft... Hij werpt een treurigen blik op zijn huisje... Hij treedt binnen; een doodsche stilte overal... het vluchtige nachtegaaltje is weggevlogen; indien het terugkeert is het niet meer eender... de droom is voor goed voorbij ! Maar hij had ware liefde voor Cecile getoond.

N^r 6. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr.

9 December 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

